

Rodul muncii

Anul acesta, iarna s-a hotărât foarte târziu să se retragă. Când vremea a părut că îngăduie lucrul pământului, oamenii din sat au pornit la câmp. Toată vacanța de primăvară, Bogdan a lucrat împreună cu părinții și bunicii săi. Araseră pământul de cu toamnă. Acum au discuit și au pus în pământ cartofi, porumb, răsaduri de roșii și de vinete, semințe de castraveți, pătrunjel, fasole, ceapă... Bunicul a tăiat doi copaci ce se uscaseră și Bogdan a plantat în locul lor un piersic și un cireș. Tare multă muncă... Și câtă oboseală...! Cu toții însă erau fericiți. Grădina era pornită și dacă Dumnezeu va rândui timpuri bune, în toamnă se va bucura toată familia de roade.

Duminică, Bogdan a fost la biserică pentru a mulțumi lui Dumnezeu că i-a ajutat să termine lucrul, iar luni a plecat de dimineată la școală. Acolo însă, avea să aibă parte de o surpriză nu tocmai plăcută. Banca în care stătea de obicei singur, era ocupată de doi colegi care își abandonaseră propria lor bancă, situată în spatele clasei.

- Marian, aceasta a fost banca mea de foarte multă vreme.

- Poți să mai stai și tu în ultima bancă. E un loc perfect pentru un țăran ca tine, a fost replica lui Marian.

Bogdan s-a îndreptat către singura bancă ce era liberă, și-a dat ghiozdanul jos de pe umeri și s-a așezat. Dar vai...! Scaunul rabatabil al băncii s-a dat peste cap și copilul a căzut sub bancă. Acum a înțeles și el de ce părăsiseră cei doi colegi banca din spate. Un chiot prelung de râs s-a auzit în întreaga clasă și câteva voci au strigat:

- Țăranii trebuie să se învețe să stea pe pământ!

Copilul s-a ridicat încet și a fixat provizoriu scaunul. La pauză a mers la administratorul școlii, a luat două șuruburi pe care le-a fixat cu ajutorul unei chei și a reparat banca. Acei colegi care îl numiseră țăran se adunau în

pauze la ușa clasei pentru a-și povesti filmele ce le vizionaseră și jocurile electronice ce le jucau. Ei nu se opreau din a căuta prilej să râdă de Bogdan pentru faptul că își pierduse vacanța muncind. Pentru a nu mai trece prin fața acestui grup, copilul a preferat să rămână în clasă și să scrie exerciții la matematică. Atunci când orele s-au terminat, Bogdan a așteptat să plece toți ceilalți copii și apoi a ieșit din școală. Deodată, auzi glasurile băieților:

- "Țăranule pe câmp, țăranule pe câmp..."

Copilul ocolia ceea ce îl ducea prin fața cântăreților ironici, sări un mic gard viu și, ieșind în stradă, plecă spre casă. Ochiul său era plin de lacrimi. În acel grup erau colegi pe care îi ajutase de multe ori să își facă temele la matematică sau la fizică. De unde atâta ură?... și asta doar pentru că nu a mers cu ei să se joace pe calculator, ci a lucrat alături de părinți în grădină...

După masă, împreună cu Andrei și Raluca, Bogdan a mers pe malul râului Precista pentru a culege niște urzici. Au luat cu ei o sacoșă în plus, pe care au dus-o plină la Bădița Vasile. S-a bucurat moșul de acest semn al primăverii, dar ceva însă îi spunea că lui Bogdan nu îi este tocmai bine.

- Ce e cu tine, măi băiete? Ce ai pățit? Nu ești în apele tale ...

- Nu am pățit nimic..., îngăimă Bogdan un răspuns.

- Haide, Bogdane! izbucni Raluca. Ia și spune adevărul. Noi chiar dacă suntem mai mici am văzut cum s-au comportat astăzi colegii tăi cu tine.

- Cum s-au comportat?

- Păi, au făcut batjocură de tine că ești țăran, că ai pierdut vacanța muncind în grădină... cu toții am văzut, spuse și Andrei.

Cuvintele celor doi copii au fost suficiente ca bătrânul să înțeleagă drama lui Bogdan.

- Dragul meu, am văzut de multe ori în viața mea oameni leneși care râdeau de oamenii harnici. Oameni care își iroseau timpul cu obiceiuri păcătoase, iar apoi căutau prilej să batjocorească pe cei care nu erau ca ei. Asta nu înseamnă că vreunul dintre ei a sfârșit prea bine.

Bădița Vasile se ridică de pe pat, merse până la dulapul din partea de răsărit a camerei și luă de acolo Sfânta Scriptură, o deschise la capitoul 6 din cartea Pildelor lui Solomon și citi:

"Du-te, leneșule, la furnică și vezi munca ei și prinde minte! Ea, care nu are nici mai-mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor, își pregătește de cu vară hrana ei și își strânge la seceriș mâncare. Sau mergi la albină și vezi câte e de harnică și ce lucrare iscusită săvârșește. Munca ei o folosesc spre sănătate și regii și oamenii de rând. Ea e iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar e minunată cu iscusința."

A consemnat preot Gabriel Herea de la Pătrăuți